

ført om Paragraphen og dens historiske Oprindelse. Det høje Thing veed, at jeg har været Medlem af den sidste Commission, der traadte i Virksomhed i 1859. Jeg kan derfor beridne, hvad jo iøvrigt den høitærede Justitsminister, ved at gennemgaae Commissionernes Forhandlinger og Protocoller, man have overtydet sig om, at der ikke i det Lovudkast, eller rettere i det Arbejde, der overleveredes den sidste Commission, fandtes Spor af nogen saadan Paragraph. Jeg kan ligeledes bekræfte Rigtigheden af, hvad der er udtalt, at det var paa et meget sildigt Stadium af den sidste Commissions Forhandlinger, at der blev Spørgsmaal om nogen saadan Bestemmelse. Det var endog først ved tredie Læsning af det hele Lovudkast, da enhver enkelt af dets Paragrapher havde modtaget sin Affattelse, og Motiverne toges under Overvejelse, at der reistes Spørgsmaal om det Hensigtsmæssige i at optage en saadan Paragraph — og den ærede Minister kjender naturligviis ligesaa godt som jeg den historiske Foranledning, den udvortes fra givne Foranledning til, at Forslaget blev bragt frem i Commissionen, og at det ikke var nogen i vore hjemlige Forhold begrundet Trang, der fremkaldte det. Jeg kan da ogsaa forsikre, at ved denne Leilighed af Commissionens 6 Medlemmer, fra Formanden, Landets Generalprocureur, og ned til det høje Things Ordfører i denne Sag, ikke en eneste billige Paragraphen i og for sig, selv ikke den Mand, der havde paataget sig at bære den frem, men at vi alene af Hensyn til den udvortes fra givne Foranledning, for om muligt at opnaae et væsentligt Gode, som da maaskee kunde have været naaet, men desværre nu ikke længer kan naaes, gif ind paa at optage denne Paragraph. Hvor naturligt derfor, at under de meget forandrede Forhold det Medlem af Commissionen, der nu i en anden Egenstøb er kommet til at virke for dette Lovarbejde, har givet sin Stemme til, at Paragraphen udgaaer, og jeg skalde meget betvivle, at Nogen af Commissionens Medlemmer vilde tilraade at nægte Lovens Sanction, fordi denne Paragraph udgik. — Spørges der nu om, af hvilke indre Grunde vi skulle bevare den, saa har den

ærede Minister alene henblift til Lovforslagets Motiver, til de formeentlig gode Grunde, som deri skulle være anførte til Retfærdiggjørelse for Paragraphens Optagelse. Det høje Thing har disse Motiver for sig. Hvad der sigtes til, er Pagina 117 og 118, og jeg beder det høje Thing at gjenskaldе i sin Erindring, hvad der her findes anført; jeg beder Thingets ærede Medlemmer, hvis det ikke staaer levende i deres Erindring, da at kaste et Blik paa disse to Sider, og jeg troer da, at Alle og Enhver vil kunne overbevise sig om, at det er meget langt fra, at Commissionens Medlemmer have følt nogen særdeles levende Trang til at optage dette nye Emue i den danske Straffelovgivning. Det er udtrykkelig udtalt i Motiverne, at den første Deel af § 79, som Ministeren synes at lægge størst Vægt paa og at ansee for det Væsentlige, i Betænkningen i Virkeligheden er betragtet som overflødig, fordi det, som udtales i samme, efter Lovudkastets vide Regler om Forsøg og Meddeeltighed maatte kunne rammes med Straf efter de foregaaende Paragrapher; hvis Nogen virkelig satte sig i Forbindelse med fornaaende Personer, Foreninger eller Forsamlinger i Udlandet, i den Hensigt, vel at mærke, at ville indvirke paa fremmede Regjeringers Beslutninger til Skade for den danske Stat, vilde i en saadan Tærb skjule sig et Forsøg paa eller en Deeltagethed i Landsforræderi. Det udtales blot ved Siden heraf, at det dog muligt kunde være tvivlsomt, om Reglerne om Forsøg og Meddeeltighed ville være tilstrækkelige til at ramme et saadant Forhold, — og herpaa bygges en Begrundelse af Paragraphens første Bestemmelse — jeg skal oplæse denne Overgang til Paragraphens Begrundelse af Motiverne selv — der siges i § 118, at „det dog i ethvert Tilfælde turde være tvivlsomt, om det vil kunne rammes som et Forsøg —.“ Saa løst, jeg turde næsten sige, saa ilde er denne saakaldte væsentlige Deel af Paragraphen motiveret i de paaberaaede Motiver. Og hvad den ærede Justitsminister ikke lægger Vægt paa i § 79, den anden Deel af samme, der handler om i Tale og Skrift at fremkalde en Stemning her hjemme fra, — ja, det var naturligviis for Commissionen, eller rettere sagt for det enkelte